

mindst fordi det er en stor beslutning at tage at skifte identitet og sit statsborgerskab ud med et nyt. Den loyalitet, man har følt over for sit første fædreland, er for mange svær at slippe, og det at gøre det kan vel sammenlignes med, at navlestrengen til det oprindelige fædreland er kappet. Det kan måske godt være svært for os, der er danskfødte, at forstå, men ved eftertanke er det vel ikke så svært endda, hvis man tænker på vores egen nationale stolthed og på, hvor svært det vil være at træffe en lignende beslutning i et fremmed land.

Derfor er der al mulig grund til at vise respekt for den beslutning, de 2.100 voksne og deres tilsammen 1.281 børn har truffet, ikke mindst fordi det at få dansk statsborgerskab kræver en stor indsats både i forbindelse med at blive integreret og uddannelsesmæssigt. Så kampen for at nå igennem nåleøjet har for mange været lang og trang. Men nu er det lykkedes for dem, der er omfattet af lovforslaget her i dag, og det vil jeg gerne på Socialdemokraternes vegne ønske jer tillykke med.

Jeg vil også byde jer velkommen til ikke alene de rettigheder, men også de pligter, der følger med et statsborgerskab i Danmark, og jeg håber at se rigtig mange af jer til Folketingets statsborgerskabsdag i april måned.

Kl. 17:01

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Søren Krarup.

Kl. 17:01

(Ordfører)

Søren Krarup (DF):

Der står sort på hvidt i den indfødsrets aftale, vi udarbejdede sammen med regeringen i december 2005, og som stadig væk gælder, at aftaleparterne stemmer for regeringens lovforslag om indfødsrets meddelelse. Så der er ikke noget at være i tvivl om. Vi siger ja til L 52, det står fast. Men vi gør det rigtignok med to bemærkninger.

For det første irriterer det os, at den fortræffelige indfødsrets aftale, som vi altså indgik med regeringen den 12. december 2005, er så længe om at slå igennem. Der er nu gået mere end 2 år, og stadig væk er den altovervejende del af de, der får meddelt indfødsret ved denne lov, behandlet efter den gamle indfødsrets aftale fra sommeren 2002. Vi indrømmer, at det sker i henhold til aftalens § 30, men det er utåleligt, at det tager så lang tid, før den nye aftale begynder at virke. Vi er meget, meget utålmodige, vi føler os

stående på en atlantehavnsdamper, der er uendelig længe om at vende. Det svarer for så vidt til »Titanic« i april 1912, da man fik øje på et isbjerg, men ikke var i stand til at dreje kæmpe-damperen fri af isberget. Som bekendt endte det med »Titanics« forlis. Vi vil ikke være så dramatiske, at vi vil presse billedet i alle detaljer, men somme tider kan vi føle os som udgismændene på »Titanic«, der hjælpeløse så isberget komme nærmere og nærmere. Nej. Vi har indgået denne aftale for at få styr på indfødsretsforholdene i Danmark, og vi afventer med stigende utålmodighed, at statsskibet begynder at finde sin kurs. Den eneste trøst er meddelelse fra Indfødsretskontoret om, at med den næste indfødsretslov skulle aftalen af 12. december 2005 begynde at virke på lovgivningen. Det er det ene.

Det andet er, at der på det seneste har været kritik af sprogkravet i vores aftale, idet de sædvanlige eksperter, denne gang på sprogskolerne, har ytret offentlig forargelse over sprogprøven, prøve i dansk 3, der som bekendt er kravet til dem, der skal kunne opnå dansk indfødsret. Sådan ser vi igen og igen de såkaldte eksperter hengive sig til politiske meldinger via deres såkaldte ekspertise. Det samme har vi jo set vedrørende børnene af de udviste udlændinge på asylcentrene. Her var det læger og psykologer, der i sluttet trop politiserede. Heldigvis var der også læger, som turde gøre opmærksom på, at ekspertise kan være mangeartet, og at eksperter også kan finde på at bruge deres ekspertviden til formål, som andre eksperter må forholde sig kritisk til. Sådan også med kritikken af indfødsrets-aftalens sprogprøve. Dansk 3 svarer til 8. klasse i den danske folkeskole. Det kan ikke være urimeligt at kræve af dem, der vil være danske statsborgere, at de skal kunne tale dansk på 8.-klassens-niveau. Jeg skal jo ikke lægge skjul på, at vi i forhandlingerne havde ønsket 9.-klassens-niveau, nemlig det, der hedder dansk som andet sprog på VUC. Det kunne vi ikke komme igennem med, vi endte med at acceptere prøve i dansk 3. Men det skal siges klart og tydeligt ved denne førstebehandling af L 52, at på dette punkt lader vi os ikke rokke. I så fald er det selve aftalen, der falder væk.

Men jeg gentager: Vi siger ja til L 52.

Kl. 17:05

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er lige et enkelt spørgsmål fra hr. Morten Østergaard.